

Sygn. akt VI U 402/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Marek Matyka

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

z udziałem zainteresowanego (...) S.A. w Z.

o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek odwołania M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 5 września 2016 r. nr znak: 450000/CO/00022375

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu się M. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 02 września 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.

VI U 402/16

UZASADNIENIE

W dniu 27 września 2016 r. wpłynęło odwołanie M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 września 2016 r. nr (...) w przedmiocie odmowy wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru oraz przyznającej prawo do zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 80 % podstawy wymiaru. W uzasadnieniu zarzucił błędne ustalenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że zdarzenie z dnia 31 sierpnia 2015r., jakiemu uległ odwołujący się spełnia definicji wypadku przy pracy ze względu na brak przyczyny zewnętrznej. W konsekwencji odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie, że zdarzenie jakiemu uległ ubezpieczony jest wypadkiem przy pracy, a także że ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku .(odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że jak wynika z protokołu powypadkowego z dnia 11.09.2015 r. twierdzenia

w nim zawarte są bezpodstawne. Na podstawie dokumentacji złożonej do akt sprawy organ rentowy stwierdził, że zdarzenie nie wyczerpuje znamion definicji wypadku, gdyż brak jest przyczyny zewnętrznej tego zdarzenia. W związku z powyższym pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (decyzja z dn.23.04.2016 r. – k. 2 akt rentowych). Jednocześnie decyzją z dnia 5 września 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił odwołującemu się wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru, przyznając prawo do zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 80 % podstawy wymiaru.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w niezmienionym kształcie.

Zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2016 r. o toczącym się postępowaniu został zawiadomiony płatnik składek Zakłady (...) S.A. w Z. oraz o możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze zainteresowanego w terminie 14 dni. Zainteresowany nie zgłosił chęci udziału w postępowaniu toczącym się przed tutejszym sądem (k.7 akt – zarządzenie akt sprawy, zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia – (k.17 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. Z.(l. 65) jest zatrudniony na stanowisku galwanizer w Zakładach (...) S.A. w Z..

W dniu 31 sierpnia 2015 r. ok. godz. 8:20 podczas wykonywania prac lakierniczych w jednym z pomieszczeń w budynku należącym do pracodawcy, schodząc ze schodka drabiny na której wykonywał prace lakiernicze stracił równowagę, odchylił się do tyłu, żeby ocenić wykonane prace, w konsekwencji czego upadł, podpierając się lewą ręką, w wyniku czego doznał złamania wyrostka rylcowatego lewej kości promieniowej. Pierwszej pomocy udzielono odwołującemu się w Klinice (...) w L.(dokumentacja medyczna znajdująca się aktach rentowych). Po usztywnieniu ręki zostało mu wystawione zwolnienie lekarskie od dnia 02.09.2015 r. do dnia 13.10.2015 r. i wypisano do domu. Odwołujący się M. Z. przebywał na zwolnieniach lekarskich w dalszym ciągu od dnia 14.10.2015 r. do 24.10.2015 r., następnie od dnia 25.11.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. łącznie (kserokopie zwolnień lekarskich na drukach (...) w aktach rentowych). Odwołujący się w dniu zdarzenia nie narzekał na zmęczenie. Nie leczył się w przeszłości z powodu utraty równowagi, omdleń, zasłabnięć.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych, zeznań świadków i przesłuchania odwołującego się w charakterze strony (protokół powypadkowy k.3-4; zeznania świadka T. P. k. 22e – protokół (...) (...) zeznania świadka H. A. k 22 e– protokół (...) (...) zeznania świadka I. S. k.222 e-protokół (...) (...) zeznania odwołującego się k. 23e – protokół (...)(...)

Z wypadku został sporządzony przez zespół powypadkowy protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku (protokół powypadkowy k.3-4 akt rentowych).

W badaniu rtg nadgarstka wykonanym w dniu 1 września 2015 r. stwierdzono przestawowe złamanie wyrostka rylcowatego lewej kości promieniowej(wynik badania rtg w aktach rentowych)

W związku z powyższym pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (decyzja z dn.23.04.2016 r. – k. 2 akt rentowych). Jednocześnie decyzją z dnia 5 września 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił odwołującemu się wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru, przyznając prawo do zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 02.09.2015 r. do dnia 12.01.2016 r. w wysokości 80 % podstawy wymiaru.

Stan faktyczny w sprawie był w zasadzie niesporny. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz odwołującej się z uwagi na fakt, że ich zeznania były zgodne i korespondowały ze sobą nawzajem oraz z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako uzasadnione zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia przebiegu zdarzenia i rozważenia czy zdarzenie z dnia z dnia 31 sierpnia 2015r. może być kwalifikowane jako wypadek przy pracy czy jako zdarzenie, które nie odpowiada definicji wypadku. Stan faktyczny był niesporny, a spór dotyczył kwestii interpretacji definicji wypadku przy pracy.

Problematykę wypadku przy pracy reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015.1242 j.t.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Z powyższego wynika, iż wypadkiem przy pracy jest zdarzenie nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć i pozostające w związku rzeczowym, czasowym i miejscowym z pracą. Aby uznać zdarzenie za wypadek przy pracy muszą wystąpić wskazane powyżej przesłanki.

Zdarzenie nagle charakteryzuje się zaskoczeniem pracownika. Jest czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, raptownym. W orzecznictwie uznaje się, iż trwa ono nie dłużej niż jedna dniówka robocza (vide wyrok SN z dnia 5 października 2012 r., sygnatura I UK 197/12LEX nr 1303225). Zewnętrzna przyczyna zdarzenia nie może pochodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem i musi być źródłem urazu lub śmierci. Nie musi być to wyłącznie jedna przyczyna, lecz również mogą to być przyczyny złożone, a więc zawierające połączenie czynnika zewnętrznego z czynnikami istniejącymi już w organizmie pracownika. Sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy. Może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., sygnatura I PK 185/13 LEX nr 1646046). Przez uraz rozumie się uraz fizyczny oraz psychiczny. Pojęcie „związku” również definiuje ustawodawca mówiąc o tym, że jest to sytuacja, w której zdarzenie to następuje podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności czy poleceń, podczas lub w związku z wykonywaniem czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy, w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązków wynikającego ze stosunku pracy.

Odmawiając odwołującemu się prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, a następnie zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego organ rentowy podnosił, że przedłożona w sprawie dokumentacja powypadkowa, w tym protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy sporządzony w dniu 11.09.2015 r. nie uzasadnia uznania zdarzenia z dnia z dnia 31 sierpnia 2015r. za wypadek przy pracy, ponieważ nie zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną podczas wykonywania zwykłych czynności.

W niniejszej sprawie okoliczności wypadku nie były w zasadzie kwestionowane. Organ rentowy miał do dyspozycji protokół powypadkowy, zeznania bezpośredniego świadka zdarzenia, który następnie wraz z osobami sporządzającymi protokół powypadkowy zostali przesłuchani przed sądem. Organ rentowy nie kwestionował, że odwołujący się uległ wypadkowi w miejscu pracy i podczas wykonywania czynności pracowniczych, nie kwestionował związku zdarzenia z pracą. Podnosił, że zdarzenie nie zostało wywołane przyczyną zewnętrzną.

Przy bezspornym stanie faktycznym Sąd przyjął, że wypadek jakiemu uległ odwołujący się w dniu 31 sierpnia 2015r. r. spełnia wymogi definicji wypadku przy pracy. Przesłuchani świadkowie potwierdzili, że odwołujący się spadł z drabiny, podpierając się lewą ręką, która uległa urazowi wtedy, kiedy odchylił się do tyłu na drabinie w celu oceny powierzchni polakierowanej, po czym nastąpiło odruchowe zachwianie równowagi. W ocenie Sądu przyczyną zewnętrzną było odruch odwołującego się, który wywołał upadek z wysokości na gładkiej powierzchni.

Przyczyną zewnętrzną w rozumieniu art. 6 ustawy wypadkowej z 12 VI 1975 r. może być nawet niefortunny odruch pracownika - jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek nawet na gładkiej powierzchni.

Wyłączenie przyczyny zewnętrznej przy wypadku pracownika w czasie i miejscu pracy, który nastąpił w takich okolicznościach, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że upadek pracownika został spowodowany jego schorzeniem łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi. III PR 33/80.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62 (OSNCP 1963 z. 10, poz. 215) przyczyną sprawczą - zewnętrzną wypadku przy pracy może być każdy czynnik zewnętrzny (to znaczy nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu - zdaniem Sądu Najwyższego - przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynności samego poszkodowanego (np. jego potknięcie się, odruch). Taką przyczyną jest również nadmierny wysiłek pracownika, za który u człowieka dotkniętego schorzeniem samoistnym może być uważana praca wykonywana także jako codzienne zadanie w warunkach normalnych, gdyż nadmierność wysiłku pracownika powinna być oceniana przy uwzględnieniu jego indywidualnych właściwości - aktualnego stanu zdrowia i sprawności ustroju. II UKN 505/12

Sąd uznał zatem, że w niniejszej sprawie zdarzenie było nagłe, wywołała je przyczyna zewnętrzna, odwołujący uległ urazowi, a zdarzenie nastąpiło podczas wykonywania pracy. Okoliczności te wystarczą do uznania, że spełnione są warunki z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Mając na uwadze powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującej się prawo zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Zgodnie bowiem z art. 9. 1. Ustawy z dnia z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity) zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając o przyznaniu odwołującemu się zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Orzeczenie zapadło na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c